

Een aasgier uit het wilde Westen
was makelaar in vogelnesten.
Hij kocht ze op voor weinig geld
en wie er eentje had besteld
of wie er eentje wilde kopen
kwam langs. Zijn zaak was altijd open.

Daar kwam de emoe aangerend.
Ze zei: 'Ik ben geen nest gewend,
maar daar ik mij ga installeren
wil ik er wel eens een proberen.
Doe mij het laagste type maar.
Ik lijd aan hoogtevrees, vandaar.'
Ze nam het nest, ze liet een veer
en zei: 'Bedankt. Tot ziens, meneer.'

Toen kwam de ara aangefladderd.
Zijn oude nest was afgebladderd
en alle twijgen waren stuk.
De aasgier zei: 'Met wat geluk
vliegt u meteen wat hogerop.
Wat zou u denken van de top
van een van deze oleanders?
Niet al te duur en heel iets anders
dan u gewend bent, waar of niet?'
De ara zei direct: 'Ik bied
vier veren plus mijn oude nest.
Eén nu en volgend jaar de rest.'
'Nee,' zei de gier, 'meteen betalen.
Ik zal alvast de sleutel halen.'
Dat was de ara wel wat waard:
hij trok vier veren uit zijn staart.
Het was een zielige vertoning,
maar ja, hij had zijn nieuwe woning.

Toen kwam de pauw voorbij. Zijn nest
was groot en op zichzelf nog best
geschikt voor jaren woongemak.
Hij zag de aasgier staan en sprak:
'Mijn nest begint mij te vervelen.
Verkoopt u soms ook luchtkastelen?'
'Natuurlijk,' zei de aasgier snel,
'ik heb er boven nog een stel.
Ik zal ze even voor u halen.
Maar denk erom: meteen betalen!'

De gier kwam terug met in zijn klauw
twee luchtkastelen: hemelsblauw
en klatergoud, met baldakijnen
en nevelslierten als gordijnen
en met een trap van duizend treden
om te ontsijgen aan het heden.
'Ik neem ze,' riep de pauw verrukt.
Hij werd volkomen kaalgeplukt
en kreeg de nesten van zijn dromen.
Alleen: hij is er nooit gekomen.
Want luchtkastelen liggen niet
dichtbij, maar ver in het verschiet.
Een onbereikbaar ideaal
voor wie geen veren heeft. Wie kaal
en leeggeplukt is in dit leven,
zoals die pauw, kan niet meer zweven.
Hoe zielig hij het zelf ook vond:
hij zat voor altijd aan de grond.

Hij is gaan klagen bij de gier.
Die zei kortaf: 'Ja hoor eens hier,
u kunt in deze zaak niet ruilen.'
De kale pauw begon te huilen,
een dikke traan uit ieder oog.
Hij zei: 'Uw nesten zijn te hoog.
Nog hoger dan de hoogste bomen.
Ik kan er helemaal niet komen.'
'Vanzelf niet,' ging de aasgier door,
'daar zijn het luchtkastelen voor.'
Toen duwde hij de pauw naar buiten.
'Dag pauw, ik ga mijn handel sluiten.
Ik zit niet langer in de nesten.
Dag kale pauw, het allerbeste.'

De pauw moest gaan. Hij had geen keus.
Hij snoot nadrukkelijk zijn neus
en droogde zijn betraande ogen.
Niets aan te doen: hij was bedrogen!
Alleen door wie? Dat was de vraag.
Daar vecht hij mee tot op vandaag.

En hoe het afliep met de gier?
Die heeft inmiddels ver van hier
een handeltje in dure kleren,
prullaria en... pauwenveren.

